

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਪਰਾਧੀ

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ-ਖੋਸਲਾ ਅਤੇ ਫਾਲਸ਼ਾ, ਜੇ.ਜੇ.

ਰਾਜ,- ਪਟੀਸ਼ਨਰ,-

195

ਬਨਾਮ

December,
5th

ਐਸ.ਐਲ. ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ,- ਜਵਾਬਦਾਰ

1949 ਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 893

ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ- (1860 ਦਾ ਐਕਟ XLV)—ਧਾਰਾ 409— ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ ਐਕਟ (1947 ਦਾ II)—ਧਾਰਾ (5)(I)(C) —ਕੀ ਪ੍ਰੋ-ਟੈਨਿਓ ਧਾਰਾ 409 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਰ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ—ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ—^ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ-ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖਾਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ-ਖਾਰਜੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚਲਾਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ- ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਦੀ ਪਛਾਣ-ਤਾਰੀਖ-ਕੀ ਜਿਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਂ ਚਲਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ—ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀ ਧਾਰਾ 409 ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ dr ਦੇ ਤਹਿਤ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਐਕਟ (II of 1947) ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ— ਐਕਟ II: 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 6, ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 197 ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ (1898 ਦਾ ਐਕਟ.V)—ਭਾਵੇਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ —ਆਮ ਧਾਰਾਵਾਂ ਐਕਟ (1897 ਦਾ X)—ਸੈਕਸ਼ਨ 26—ਕੀ ^ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ: ਭਾਵ ਦੁਆਰਾ—ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਯੋਜਿਤ; 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੋਗ' ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ; ਲਾਗੂ; thie- ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਧਾਰਾ 409, ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ 'ਕੋਡ, ਹੁਣ ਤੱਕ .ਜਿਵੇਂ ਕਿ' ਉਹ 'ਜਨਤਕ ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਬੰਧਤ ਅਪਰਾਧ' ਹਨ 'ਪੱਖੀ: 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 5(1) (ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ?

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਕੋਗਨਿਜ਼ੋਸ ਲੈਣਾ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ : ਇੱਕ ਜ਼ਮਾਨਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਮਨੋਰੰਜਨ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਕੇਸ ਅਜੇ ਪੁਲਿਸ-ਜਾਂਚ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਹੈ। ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ - ਕੁਝ ਹੈ; ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਸੰਕਲਪ ਲੈਣਾ। ਜਦੋਂ ਚਲਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਫਾ-ਕੇਸ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ । ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇਕਰ; ਦੇਸ਼ੀ-ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਸੀ, ਜਿਸ ਸਮੇਂ fcn-ਹਰ 'ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਚਲਾਨ* ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਐਕਟ ਦੇ -5(I)(C) ; ਅਤੇ ਧਾਰਾ-409 ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ* ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ

ਵਾਕੰਸ਼ "ਨੌਕਰੀ ਹੈ" ਵਿੱਚ 'ਸ਼ਬਦ "ਹੈ" ਜੋ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਕੇਸ ਦਾ ਅਤੇ ਉਸ *ਤਾਰੀਖ* ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਆ ਇਹਨਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ: a; ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਜੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 26' ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਜਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਵਿਆਪਕ ਹਨ, ਉਲਝਣ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਪਰ ਇਸ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਵਾਦ ਹਨ।

ਸੂਰਜ ਨਰਾਇਣ ਚੌਥੇ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (1), ਪ੍ਰਸਾਦ ਚੰਦਰ ਬੈਨਰਜੀ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (2), ਸਮਰਾਟ, ਬਨਾਮ ਪੀਏ ਜੋਸ਼ੀ (3), ' ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਸੁਗਨ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਸੇਠ ਨਰਾਇਣਦਾਸ (4), SY - ਪਟੇਲ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (5), ਮਨਜੂਰ ਨਹੀਂ..

ਐਸਐਸ ਦੁਲਟ, ਐਸਕਵਾਇਰ, ਐਲਸੀਐਸਐਲ, ਸੈਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ । ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 2375-ਆਰ.ਕੇ., ਮਿਤੀ 3 ਸਤੰਬਰ 1949 ਨੂੰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 438 ਅਧੀਨ ਸ੍ਰੀ ਪੀ.ਐਨ.ਭਨੋਟ, ਮੈਗਿਸਟ੍ਰੇਟ, 1st ਕਲਾਸ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 15 'ਨਵੰਬਰ,-1948 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ।

ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ :- ' :

30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1948 ਨੂੰ, ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਵੈਕਿਊਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਫੀਲਡ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ । ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ. ਪਹਿਲੀ ■ ਮਈ ਨੂੰ, ਜ਼ਮਾਨਤ ਲਈ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਪੀ.ਐਨ. ਭਨੋਟ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੇ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। 8 ਮਈ ਨੂੰ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 23 ਜੁਲਾਈ 1948 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਭਨੋਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਾ 409, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਤਹਿਤ ਚਲਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 17 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 409, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦਾ। 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਰਾਮ ਰੰਗ ਅਤੇ ਯੋਗ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਤਾਜ, (1948 ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਨੰਬਰ 191) ਵਿੱਚ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਾਊਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ

37 PUNJAB SERIES . [VOL. VH

ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੁਲਤਵੀ - ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 17 *ਸਤੰਬਰ 1948 ਨੂੰ, ਤਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਥਿਤ ਤੱਥ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਗੇ। ਨਾ ਸਿਰਫ ਧਾਰਾ 409, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਅਧੀਨ, ਸਗੋਂ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਤੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਨੂੰ,....., ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(1) ਏਆਈਆਰ 1938 ਸਾਰੇ. 513 (SB)

(2) ਏਆਈਆਰ 1943 ਕੈਲ. 527 (DB)

(3) ਏਆਈਆਰ 1948 ਬੋਮ: 248

(4) ਏਆਈਆਰ 1932 ਸਿੰਧ। 177

(5) ਏਆਈਆਰ 1937 ਨਾਗ। 293

ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਸਾਰੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ - ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 409, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਸ *ਰਾਮ ਰੰਗ ਅਤੇ ਯੋਗ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਤਾਜ* 'ਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ ਸੀ। ' 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਹੁਣ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਕੇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਕਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਤਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸੋਧ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ■

ਇਹ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ■ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੀ ਸੰਜੀਦਗੀ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਅਤੇ 'ਇਸ ਲਈ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ? ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼.

ਰਾਮ ਰੰਗ ਅਤੇ ਯੋਗ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਤਾਜ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਫਲਸੌ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 409 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ "ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ-5 ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 409 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਆ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ *ਰਾਮ ਰੰਗ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਾਊਨ* ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕ੍ਰਾਊਨ ਇਸ ਮੌਕੇ ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ *ਰਾਮ ਰੰਗ ਬਨਾਮ ਤਾਜ* ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਉਸਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਸੰਕੋਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਕਾਰਨ - ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੇ 26., ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ-ਪਾਠ-ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 1 ਪੂਰੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਦਲੀਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। *•

ਕ੍ਰਾਊਨ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਗਲੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 409, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਇਕੱਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਆਈ.ਟੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ 'ਪਿਛਲੀ' ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

“ਨਹੀਂ। ਅਦਾਲਤ ਭਾਰਤੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 165 ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਵੇਗੀ। ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ: ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ-5 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2), ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ-

(a) ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ, ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ;

(b) ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਸੂਬੇ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ, ਸੂਬਾਈ - ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ;

(c) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ; ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ। ”

ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸਿਰਫ਼ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁਣ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। * ਵੱਡੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਆਂ ਨਾਲ ਤੋਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। *Magis trate*. ਉਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 1 ਮਈ 1948 ਨੂੰ ਇਸ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ- ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ - ਫਿਰ ਵੀ * ਇੱਕ * ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ * ਸੀ, ਉਸ ਦਿਨ, ਕਾਰਵਾਈ ਸੀ। ਅਯੋਗ ਦ. ਸਿੱਖਿਅਤ *Pub lic** ਪ੍ਰੈਸੀਕਿਊਟਰ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ; ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹੀ, ਕਿ *ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ 'ਅਪਰਾਧ*' ਦਾ *ਜਾਣਨ* ਲੈਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ* ਇਹ ਕਿ *ਵਿਦਿਆਰਥੀ* ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ *ਜਾਣਨ* ਲੈਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਮਲਾ 23 ਜੁਲਾਈ/ ਨੂੰ ਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਤਿਆਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ, ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਿਸ ਲਈ

ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਅਜੇ ਲੰਬਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ "ਮੁਲਜ਼ਮ; ਵਿਅਕਤੀ - ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ: ਲਈ - ਜ਼ਮਾਨਤ..ਅਤੇ; ਅਕਸਰ - ਉਹ - ਅਰਜ਼ੀਆਂ *" ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ -"ਹਾਈ" ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ । ਅਦਾਲਤ; ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ - ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਕਿ, ਅਜਿਹੀਆਂ? ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ; ਸਿਰਫ਼? ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ: ਹੋਵੇਗਾ? ਰਕਮ .ਤੋਂ:

ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣਾ। ਧਾਰਾ 193 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸੀ.ਆਰ. ਪੀ.ਸੀ., ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਸਿਵਾਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਜੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਸੀ, ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ - ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਧਾਰਾ 190 ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਢੰਗਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਢੰਗ ਜਾਂ ਤਾਂ (ਏ) ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ, ਜਾਂ (ਬੀ) ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ, ਜਾਂ (ਸੀ) ਪੁਲਿਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੂਚਨਾ 'ਤੇ- ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕ 'ਤੇ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ 23 ਜੁਲਾਈ 1948 ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕਾਗਨੀ ਜ਼ੈਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸਲ ਅਤੇ ਸਾਰਥਕ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ 23 ਜੁਲਾਈ 1948 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਕੇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਵਕੀਲਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 'ਤੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ, ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮਾਨ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ। ਉਹ ਭਾਗ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:-

(d) ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਹੈ , ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ , ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ, -

- (a) ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ; ਅਤੇ
- (b) ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਦੋਹਰੇ

ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

• ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਵਸਥਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਹੀ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ; 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 197 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 197 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਨਿਆਂਇਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਭਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਅੰਗ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਹੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਜੇ ਵੀ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕੇਸ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਦੋ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਏਆਈਆਰ 1932 ਸਿੰਧ'177 ਅਤੇ ਏ.ਜੇ.ਆਰ. 1937 ਨਾਗਪੁਰ 293—^ਨਾਗਪੁਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਨਜ਼ਰੀਆ - ਇਵੇਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਸੀ ਕਿ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੁਰੱਖਿਆ

ਧਾਰਾ 197 ਦੁਆਰਾ ਨੌਕਰ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, .ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ.. ILR 1938 ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ 776, ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਬੇਨੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹੀ ਸਵਾਲ ਆਇਆ ਜੋ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, .ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸ 'ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। 1943 ਵਿੱਚ, ਇਹੀ ਸਵਾਲ 1 ਕਲਕੱਤਾ 113 ਵਿੱਚ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦੋ ਫੈਸਲਿਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1932 ਸਿੰਧ 177 ਅਤੇ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1937 .ਨਾਗਪੁਰ 293,- ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਇਹੀ ਮਾਮਲਾ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1948 ਬੰਬਈ.248 ਵਿੱਚ ਬੰਬਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1937 'ਨਾਗਪੁਰ.293' ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਪਾਲਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ- ਕਿ ਇਲਾਹਾਬਾਦ, ਕਲਕੱਤਾ, ਬੰਬਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਆਂਇਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 197 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਉਸ ਭਾਗ ਦੀ ਅਜੀਬ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਰਿਆ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਖੁੱਲੀ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ 'ਹੈ', ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਇਸ ਉੱਤੇ ਸਾਨੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਧਾਰਾ 197, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ 'ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ' ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਦੋ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ 'ਸਮੁੱਚੇ' ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਨ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਨਤੀਜਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ। -ਮੇਰੇ ਮਨ ਦਾ ਸੁਰਾਗ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਕਲਾਜ਼ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ (ਏ) ਚੱਲਦਾ ਹੈ,;~

"ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ"

ਅਤੇ ਹਵਾਲਾ o ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਲਈ ਹੈ- ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਬਿਆਨ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ (ਏ) v . ਏ.ਜੀ. ਗੁਰਚਰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ

ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇੱਕ *

ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਬਿਨ @ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਤੱਤ ਉਹੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 197, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 197, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ,

ਲਈ

ਸਹੀ ਨਜ਼ਰੀਆ

ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ

1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇਸ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਸ. ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ.

D. FALSHAW, J. D. Falshaw, J. ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ , ਸੀ.ਆਰ. 1949 ਦਾ ਆਰ. ਨੰਬਰ 893, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਪਹਿਲਾਂ ਇਵੈਕੂਈਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਫੀਲਡ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਿਕਾਸੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਗਬਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਸਦਾ ਦਬਦਬਾ ਸੀ। 2 ਜਨਵਰੀ, 1948 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਕੇਸ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ , ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਤਫਤੀਸ਼ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1948 ਨੂੰ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, 1 ਮਈ ਨੂੰ ਚਲਾਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 409 ਦੇ ਤਹਿਤ 23 ਜੁਲਾਈ 1948 ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 18 ਅਗਸਤ 1948 ਨੂੰ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਉੱਤੇ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੀ।

13 ਜੁਲਾਈ 1948 ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 191 ਬਨਾਮ 1948 ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਰਾਜ ਨੇ 13 ਜੁਲਾਈ 1948 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਗੁਰਚਰਨ ਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧ 1947 ਦੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਐਕਟ, ਐਕਟ II ਦੇ ਸਿੰਘ *, ਲਾਗੂ ਰਹੇ, ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ, ਫਲਸੌ, ਜੇ. ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ, ਜਾਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 (1) (ਸੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ ਗੱਦ ਵਜੋਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਦੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 409 ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਟਰਾਇਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਠੀਕ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਬੋਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਤਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕੇਸ ਜਾਰੀ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕੇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ 8 ਮਈ 1948 ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਭਾਵ, ਉਸਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਚਲਾਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ. ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ 1 ਮਈ ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੌਰਾਨ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੇਸ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ 15 ਨਵੰਬਰ 1948 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਤਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ, ਜਿਸ ਨੇ 13 ਜੁਲਾਈ 1949 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਦੋਸ਼ੀ, ਪਰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ- ਰਾਜ ਨੇ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਐਸ. ਗੁਰਚਰਨ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕੇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰਚਰਨ ਬਨਾਮ ਸਿੰਘ ਹੁਣ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ 6 ਧਾਰਾਵਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਨ।

-----ਫਲਸੌ, ਜੇ.
ਉਸਨੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ * ਉਸ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਕੇਸ ਦਾਖਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਕਾਫੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮਝਿਆ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਚਾਰ ਹੋਰ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ, ਬਲਵੰਤ ਰਾਏ ਬਨਾਮ ਦਿ ਕਰਾਊਨ (1), ਮੇਜਰ ਟੀ. ਐਸ. ਗਿੱਲ ਬਨਾਮ ਦਿ ਸਟੇਟ (2) ਕੈਪਟਨ ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਨਾਮ ਦਿ ਕਰਾਊਨ (3), ਅਤੇ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਸਮੇਤ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। v. ਰਾਜ (4), ਜਿਸ ਵਿੱਚ 1947 bn ਦੀ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ 1948 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 191 ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II y ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, ਪ੍ਰੋ ਟੈਟੋ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਰਹੇਗੀ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਨਤਕ ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 11 ਮਾਰਚ, 1947 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਏ ਐਕਟ II ਦੇ 1947 ਦੀ ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਐਕਟ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ "ਜਦੋਂ ਕਿ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਅਤੇ

ਕ੍ਰਿਸਟਾਚਾਰ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਉਪਬੰਧ ਕਰਨਾ ਮੁਨਾਸਿਬ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ” ਧਾਰਾ 1 ਐਕਟ ਦੇ ਛੋਟੇ ਸਿਰਲੇਖ, ਸੀਮਾ ਅਤੇ ਮਿਆਦ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫੀ ਹੈ ਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਲਾਗੂ ਰਹੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਹੋਰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

- (1) ਸੀ.ਆਰ. 1943 ਦਾ ਆਰ. ਨੰਬਰ 398
- (2) ਸੀ.ਆਰ. 1949 ਦੀ 1073 ਆਰ
- (3) ਸੀ.ਆਰ. 1950 ਦੇ ਆਰ. 5
- (4) ਸੀ.ਆਰ. 1950 ਦੇ ਆਰ. ਨੰਬਰ 779

The State
v.
S. Gurcharan
Singh

Falshaw, J.

ਦੇ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ. ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ "ਲੋਕ ਸੇਵਕ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ J ਦੀ ਧਾਰਾ-21 ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਤੋਂ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ v* ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਧਾਰਾ 161 ਜਾਂ 165, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ, ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ * ਲਈ ਮਾਨਤਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ -ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦਾ ਹੁਕਮ * ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੇ ਰੈਂਕ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਵਾਰੰਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਵਧੇਰੇ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ । 161 ਜਾਂ 165, ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਮੁਲਜ਼ਮ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਜਾਂ ਉਹ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਮਨੋਰਥ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ 161 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ। ਜਾਂ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 'ਨਾਕਾਫ਼ੀ' ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੀ ਧਾਰਨਾ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ, ਜਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਗੱਲ ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਮਾਮੂਲੀ ਹੈ ਕਿ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 5 ਅਧਿਕਾਰਤ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

"1. ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ-

(a) ਜੇ ਉਹ ਆਦਤਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਰਾਸ਼ੀ (ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ) ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ -

ਸਟੇਟ ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ v.

ਗੁਰਚਰਨ ਸ

(b) ਜੇ ਉਹ ਆਦਤ ਅਨੁਸਾਰ- ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿੰਘ v ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ-----

ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ, ਕੋਈ ਵੀ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਬਿਨਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਦੁਕਵਾਂ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਹੋਣਾ, ਜਾਂ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਜਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾਦਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਰਜਾਂ ਨਾਲ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਅਧੀਨ ਹੈ , ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਬੰਧਤ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ, ਜਾਂ

- (c) ਜੇ ਉਹ ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਗਲਤ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ - ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਬਦਲਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ
- (d) ਜੇਕਰ ਉਹ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਕੀਮਤੀ ਵਸਤੂ ਜਾਂ ਆਰਥਿਕ ਵਿਗਿਆਪਨ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।
2. ਕੋਈ ਵੀ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਦੌਰਾਨ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਤ ਸਾਲ ਤੱਕ ਦੀ ਕੈਦ, ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨਾ, ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।
3. ਉਪਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੇਖਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ,

The State
v.
S. Gurcharan
Singh

Falshaw, J.

ਆਰਥਿਕ ਸਰੋਤ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਮੰਨ ਲਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਿਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਜਿਹੀ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ। "

ਅਗਲਾ ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 6 ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

"ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 165 ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ, ਜੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ-

- (a) ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ, ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ;
- (b) ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸੂਬੇ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ, ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ;
- (c) ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। "

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਜਾਂ 165 ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਗਵਾਹ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੁੰ, ਰਾਜ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਨਾਮ ਉਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ - ਗੁਰਚਰਨ ਦੋਸ਼ੀ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਵਿਕਲਪਿਕ ਹੈ, ਅਤੇ 'ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਬਾਰੇ -----
ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਵੀ ਧਾਰਨਾ ਜੇ ਉਹ ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ.
ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਣਾ, ਅਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

(1) ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ 'ਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਸਲ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਬਦਲਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ, ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਰੱਥ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਸਹੁੰ 'ਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ,

(2) ਧਾਰਾ 5 ਦੀਆਂ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ (1) ਅਤੇ (2) ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 161 ਅਤੇ 165 ਦੇ

ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ ਹਨ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਧਾ ਕੇ ਨਵੇਂ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5 (1) (ਡੀ) ਸਰਕਾਰੀ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਪੱਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 5 (1) (ਸੀ), ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ, ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ।

(3) ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਇਹ ਪਹਿਲੂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ: -

“ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜੱਜ ਹੈ

The State
v.
S. Gurcharan
Singh

Falshaw, J.

ਕੋਡ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ, ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ-

- (a) ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ; ਅਤੇ
- (b) ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੋਵਿੰਸ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਪ੍ਰੋਵਿੰਸ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਰਾਹੀਂ ਦੋ ਵੱਡੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 197 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਜਾਂ ਸੂਬਾਈ ਗਵਰਨਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਫਤਰਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਿਵਾਏ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ। ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਵਚਨਬੱਧ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੈਸ ਡਿਊਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਪਿਆਰੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸੂਬਾਈ ਜਾਂ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਉਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਧੀਨ, ਕਬਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਜਾਂ 1.65 ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। t ਦੂਸਰਾ ਬਦਲਾਅ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 197 ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਵਿੱਚ ਛੱਡੇ ਜਾਣ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ "ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ

ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਛੁੱਟੀ. "ਇਹ ਭੁੱਲ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿ. ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਐਸ. ਗੁਰਚਰਨ ਅਤੇ ਫੈਡਰਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਿੰਘ ਜਿਸ ਨੇ ਰਿਸ਼ਵਤ ਲਈ ਸੀ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰੀ -----ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਗਬਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਡਿਊਟੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸਲਈ, ਹੁਣ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

(4) ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੱਡਾ ਬਦਲਾਅ ਧਾਰਾ 161 ਜਾਂ 165, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ, ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਹੁ 'ਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਖੰਡਨ ਵਿੱਚ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਦਾ ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਮੌਕਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 342 (4), ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ

ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ * ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਹੁੰ ਨਹੀਂ ਚੁਕਾਈ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ 1873 ਦੇ ਸਹੁੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਹੁੰ ਜਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਸਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਧਾਰਾ 7 ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(5) ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਗਬਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਬਦੀਲੀ ਵੀ ਹੈ। ਦੰਡ ਦੀ ਧਾਰਾ, ਧਾਰਾ 5(2), ਧਾਰਾ 5(1) (ਏ) (ਬੀ) (ਸੀ) ਅਤੇ (ਡੀ), ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸਜ਼ਾ ਸੰਬੰਧੀ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ: -

"ਉਸਨੂੰ ਉਮਰ ਭਰ ਲਈ ਆਵਾਜਾਈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਣਨ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਕਿ ਦਸ ਸਾਲ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਈ ਵੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ। "

ਰਾਜ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਸਿਰਫ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਿਆਦ of D ਹੈ। ਇੱਕ ਜੁਰਮ ਲਈ ਧਾਰਾ 5 (2) ਅਧੀਨ ਕੈਦ ਸ. ਗੁਰਚਰਨ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 5 (1) (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਸਿੰਘ ਨਾਲੋਂ ਕਾਫੀ ਘੱਟ ਧਾਰਾ 409, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ., ਪਰ ਧਾਰਾ -----409, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ, ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਹੈ ਮੰਦਾ-ਫਾਲਸ਼ਾ, ਜੇ. ਟੋਰੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਿਰਫ ਜੁਰਮਾਨਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ, ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ? , ਇਹ ਹੁਣ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ, ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 (1) (ਸੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧੀ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਕੇ, ਸੂਬਾਈ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸਮਰੱਥ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਸਹੁੰ 'ਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ। ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ 1947 ਦਾ ਐਕਟ II ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਉਦੇਸ਼ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਰੂਪ ਜੁਰਮਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਆਮ ਧਾਰਨਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 (1) (ਸੀ) ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 409, ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਸੀ, ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 161 ਅਤੇ 165, ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ, ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਟੇਟ ਰਿਲਾਇੰਸ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ

ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ, ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 26 ਦੇ ਪ੍ਰੋ ਵਿਜ਼ਨਜ਼ 'ਤੇ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

The State

v.

S. Gurcharan
Singh

- A “ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਐਕਟ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਦੇ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਪਰਾਧੀ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋ ਵਾਰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ? ' ਜੇਕਰ ਇਹ ਧਾਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਜਿਸਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 409 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 5 (1) (ਸੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸੀਮਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕੋ ਜੁਰਮ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਨੇ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ, ਧਾਰਾ 5 1(ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਿਆ। . ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਹਨ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਹੁੰ 'ਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸ੍ਰੀ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਉਲਝਣ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਵਾਦ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸੱਤ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਨੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 162 ਅਤੇ ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੀਆਂ ਅਸੰਗਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਲਬੋ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚੱਲੇ ਆ ਰਹੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਸਨ। ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਪੂਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਹਾਕਮ ਖੁਦਾ ਯਾਰ ਬਨਾਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ (1) ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 162, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਐਕਟ, ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਬੂਤ ਐਕਟ. ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ

(1) ਏਆਈਆਰ 1940 ਲਾਹ. 129

K

V.

ਰਾਜ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ .«• ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 162
 ਐਸ. ਗੁਰਚਰਨ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਸਿੰਘ ਪੱਖੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ
 ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। * ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਿਚਲੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਢਾਈ ਫਾਲਜ਼ੋ,
 ਜੇ. ਸਾਲ ਬੀਤ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਭਾਰਤ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਸੰਘੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ
 ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਜੇ
 ਵੀ ਕ੍ਰੇਜ਼ ਐਂਡ ਸਟੈਚਿਊਟ ਲਾਅ, ਅਤੇ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਆਨ ਦ ਇੰਟਰਪ੍ਰੀਟੇਸ਼ਨ ਆਫ ਸਟੈਚਿਊਟਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਹਨ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੇਰਾ
 ਪਹਿਲਾ ਫੈਸਲਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਕ੍ਰੇਜ਼, ਪੰਨਾ 314 ਤੋਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਹਵਾਲੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ: -

"ਆਰਵੀ ਵਿੱਚ. ਏਸੇਕਸ ਕਾਉਂਟੀ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜੱਜ (1887, 18 QBD 704) ਈਸ਼ਰ
 ਐਮਆਰ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਇੱਕ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਕਿ
 'ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਉਪਾਅ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ
 ਹੈ, ਉਸ ਉਪਾਅ ਦੀ ਹੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਵਾਕਸ਼ * ਨਵਾਂ 1
 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬੇਲੋੜਾ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। '
 ਵੈਟੋਰਾ 3 ਅਤੇ' ਨੇਵਾ ਸਟੈਚੂਟਾ 3 ਵਿਚਕਾਰ ਪੁਰਾਣਾ ਅੰਤਰ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ; ਅਤੇ
 ਸ਼ਬਦ 'ਨਵਾਂ' ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ
 ਲਈ ਅਣਜਾਣ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਜਾਂ ਉਪਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਾ
 ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਧੇਰੇ ਸਹੀ ਢੰਗ
 ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਐਕਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਇੱਕ ਨਵਾਂ
 ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿਊਰ, ਨਵੇਂ ਫਾਰਮ ਜਾਂ ਨਵੇਂ
 ਉਪਚਾਰ, ਵਿਧੀ, ਫਾਰਮ ਜਾਂ ਉਪਚਾਰ ਉੱਥੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ
 ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਅਦ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ,
 ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। "

ਹੇਠਲਾ ਹਵਾਲਾ ਕ੍ਰੇਜ਼, ਪੰਨਾ 315 ਤੋਂ ਵੀ ਹੈ।

ਮਿਡਲਟਨ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਾਫਟਸ (1) ਵਿੱਚ, ਲਾਰਡ ਹਾਰਡਵਿਕ ਨੇ ਕਿਹਾ: - 'ਸਬਕਿਊਐਟ
 ਐਕਟਸ ਆਫ (1) (1736) 2 ਅਟਕ. 650

ਸੰਸਦ ਨੇ ਹਾਂ ਪੱਖੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇਣ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਵੇਂ ਢੰਗਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ
 ਕਰਦਿਆਂ, ਐਸ. ਗੁਰਚਰਨ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਾ ਕਰੇ ਜੋ ਬਿਨਾਂ
 ਨਕਾਰਾਤਮਕ -----ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ
 ਐਕਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ' -----ਫਾਲਜ਼ੋ, ਐਕਸ

ਜੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਾਰਡ ਕੈਂਪਬੈਲ ਨੇ *ਮਿਸ਼ੇਲ ਬਨਾਮ ਬ੍ਰਾਊਨ (1)* ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ
 ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਗੇਨ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ
 ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਸਜ਼ਾ ਜੋੜਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਹੈ,
 ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਬਾਅਦ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ
 ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾ ਕੇ, ਬਾਅਦ ਦੇ
 ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸੰਚਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਬਦਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ
 ਹੈ

ਅਗਲਾ ਹਵਾਲਾ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਦੇ ਪੰਨਾ 195 ਤੋਂ ਹੈ:- “ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਜੀਨ ਰੈਲੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ , ਕਿ ਜੇ ਬਾਅਦ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਬਾਰਾ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਵੱਖਰੀ ਸਜ਼ਾ, ਵਿਧੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੁੰਦੀ ਹੈ- ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦੇਣਾ ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ - ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ”

ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਭਾਰ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਦਲੀਲ ਜੋ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੇਸ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸਨ, ਉਹ 1889 ਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿਆਖਿਆ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ. ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ-

"ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਐਕਟ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਐਕਟਾਂ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਐਕਟ ਅਤੇ ਸਾਂਝੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(1) (1859) 28 LJMC 65

The State
 /^{*}
 S.-Gurch^ran
 Singh

ਇਸ ਐਕਟ, ਅਪਰਾਧੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਇਰਾਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਐਕਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਸੇ ਜੁਰਮ ਲਈ ਦੋ ਵਾਰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। "

Falshaw, J.

ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 26 ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਹੱਤਵ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਬਦਲਾਅ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਲਟ ਇਰਾਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ" ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਕ੍ਰੇਜ਼ ਅਤੇ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਦੁਆਰਾ ਆਧਾਰਿਤ ਕੇਸ 1889 ਦੇ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 33 ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਕਲੇਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 26 ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ 'ਤੇ, ਜਾਂ ਕ੍ਰੇਜ਼ ਅਤੇ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 26 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਜਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਵਿਆਪਕ ਹਨ, ਇਮ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਧਾਰਾ 7 ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 342 ਅਤੇ ਓਥਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਲਝਾ ਕੇ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 4 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 5 (2) ਵਿੱਚ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਵੀ ਸੋਧਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਸ ਐਕਟ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਐਕਟ ਵਿਚਲੇ ਸਿਰਫ ਉਹ ਉਪਬੰਧ ਹਨ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਜਾਂ ਸੋਧਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 161 ਅਤੇ 165, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣਨਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਵਾਰੰਟ ਦੇ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਪੁਲਿਸ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਆਫ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਰੈਂਕ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਇਹ ਮਾਮੂਲੀ ਬਦਲੀਆਂ ਹਨ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀਆਂ ਸੋਧਾਂ ਸਿਰਫ ਅਰਥ ਦੁਆਰਾ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਨਾ

ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ, ਧਾਰਾ 5 (1) The State
(ਸੀ) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ v.
ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਵੀ, ਭਾਰਤੀ ਪੀਨਲ ਕੋਡ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ S. Gurcharan
ਇਹ 'ਧਾਰਾ 5 (1) (ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ Singh
ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਅਤੇ ਹੋਰ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਾਰਾ Falshaw, J.
409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਅਧੀਨ ਪਹਿਲਾਂ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਕੋਡ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰੋਕਣਾ ਇੱਕ
ਅਸਧਾਰਨ ਸਥਿਤੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਇਕਬਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ
409 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ
ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ
ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਅਤੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਘੱਟ ਤੋਂ
ਘੱਟ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ, ਬਲਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।
ਯਕੀਨ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ
1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਧਾਰਾ 409, * ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ
ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਨ- 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ ► 5 (1) (c)
ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ /

ਵਿਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ਦੂਸਰਾ ਸਵਾਲ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ
ਵਿੱਚ ਚਲਾਨ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

* ਇਹ ਸਵਾਲ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲਾ * ਕੀ ਸ਼ਬਦ ' ਵਾਕੰਸ਼ ਵਿੱਚ ' ਹੈ ' ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ * ਜੋ
ਸੈਕਸ਼ਨ 197, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ, ਅਤੇ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ (a) ਅਤੇ (b) ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। 1947 ਦੇ
ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕਥਿਤ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜਿਸ 'ਤੇ
ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕੇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇਹ ਕਿ ਕੀ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ। ਕੇਸ
ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਚਲਾਨ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ, ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ,
ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ
ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਭਾਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ

ਰਾਜ ਰਾਜ ਦਾ ਪੱਖ। ਦੋ ਫੈਸਲੇ ਹਨ
 v* ਸੁਗਨ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਸੇਠ ਨਰਾਇਣ (1) ਵਜੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ,
 ਐਸ. ਗੁਰਚਰਨ ਅਤੇ ਐਸ. ਵਾਈ . ਪਟੇਲ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (2), ਜਿਸ ਵਿਚ ਦੇ
 ਸਿੰਘ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਸ਼ਬਦ 1 ' ^ ' ਹੈ
 ----- ਧਾਰਾ 197 ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ
 ਗਿਆ ਹੈ।

ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ, ਅਤੇ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕੇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸੂਰਜ ਨਰਾਇਣ ਚੌਥੇ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (3), ਪ੍ਰਸਾਦ ਚੰਦਰ ਬੈਨਰਜੀ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (4), ਅਤੇ ਸਮਰਾਟ ਐਨ ਵਿੱਚ ਅਸਹਿਮਤ ਹਨ। . ਪੀਏ ਜੋਸ਼ੀ (5) 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜੇ ਤੱਕ ਜਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਧਾਰਾ 197,

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਅਤੇ ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸ਼ਬਦ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਧਾਰਾ 197 ਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੱਸਾ » ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

"ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ^ ਉਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ
 ****♦, ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ ***** ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ
 ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ" <

ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸ਼ਬਦ ਹਨ-

"ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ
 * * * *, ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, < ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ
 ਵਚਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, —

**** ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੋ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਦੇ ਇਸ ਰੂਪ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ। ਕਲਕੱਤਾ ਅਤੇ ਬੰਬਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਧਾਰਾ 197, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਜੱਜਾਂ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮਾਣਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੇਸ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ^

- (1) ਏਆਈਆਰ 1932 ਸਿੰਘ। 177
- (2) ਏਆਈਆਰ 1937 ਨਾਗ 293
- (3) ਏਆਈਆਰ 1938 ਸਾਰੇ. 336 (SB) ; .
- (4) ਏਆਈਆਰ 1943 ਕੈਲ. 527 (DB)
- (5) ਏਆਈਆਰ 1948 ਬੰਬ 248

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਰਾਜ. ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਿਰਫ ਜਵਾਬ ਮੰਨ ਕੇ ਕੇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ- ਐੱਸ. ਗੁਰਚਰਨ 4 ਡੈਟ ਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਕ ਹਫਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਜਨਤਕ ਸਿੰਘ ਸੇਵਕ ਸੀ। -----ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਫਾਲਸ਼ਾ, ਜੇ. ਸੈਕਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਅਰਜ਼ੀ ਕਿਵੇਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਸੀ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਾਂਚ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੇਸ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਖਿੱਚਿਆ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ

*- ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈਣਾ" ਵਾਕੰਸ਼ ਦਾ ਅਰਥ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜਾਂ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਕਸਰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪੜਾਅ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਸੈਕਸ਼ਨ WFof * ■ ■

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸੈਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਮੂਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 194 ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਨੋਟਿਸ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਕੋਗਨੀ ਜ਼ੈਸ ਲੈਣਾ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਕੇਸ ਅਜੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਹੈ।

*ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮਾਨਤ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਅਖੌਤੀ "ਡਿਊਟੀ" ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੰਜੋਗ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਖਾਸ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਹੈ ਡਿਊਟੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ।

ਇਸਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ, ਇੱਕ ਕੇਸ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

-1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਸਟੇਟ ਸੈਕਸ਼ਨ 5(I)(c), ਕੇਸ ਪ੍ਰੋ

ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਸੀਈਡੀ

ਐਕਟ ਦੇ ਗੁਰਚਰਨ ਐੱਸ. ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਅਤੇ ਸੈੱਟ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ

ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਮੁਲਜ਼ਮ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ 'ਤੇ ਭੇਜਦੇ ਹਨ

ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ing. ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਰ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਖੇਸਲਾ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ